

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/134/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116207294
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1116207294.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Moniky Školníkovej v právnej veci žalobcu: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpený: JUDr. Soňa Pohovejová, Záhradnícka 37, 811 07 Bratislava, IČO: 51 079 721 proti žalovanému v 1. rade: Wüstenrot poisťovňa, a.s., Karadžičova 17, 825 22 Bratislava 26, IČO: 31 383 408, zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186 a žalovanému v 2. rade: C. N., nar. X.X. XXXX, I. XX, XXX XX C., zastúpený: JUDr. Henrieta Hirjaková, Nám. Osloboditeľov 1, 071 01 Michalovce, IČO: 42 242 177, o zaplatenie 653,60 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 33Cb/55/2016-152 zo dňa 13.1.2020 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 33Cb/55/2016-152 zo dňa 13. 1. 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 33Cb/55/2016-233 zo dňa 28. 6. 2022 v napadnutom výroku I. p o t v r d z u j e .

Súvisiaci výrok III. o trovách konania mení tak, že žalobcovi priznáva voči žalovanému v prvom rade a žalovanému v druhom rade priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 33Cb/55/2016-152 zo dňa 13. 1. 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 33Cb/55/2016-233 zo dňa 28. 6. 2022 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 653,60 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne z dlžnej sumy od 7.3.2016 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietá (výrok II.). Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi a žalovanému v 2. rade 100% trov konania, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (výrok III.).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 7.3.2016 sa žalobca domáhal zaviazať žalovaného v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 653,60 Eur s príslušenstvom z nasledujúcich dôvodov: Dňa 6.3.2014 došlo k poisťovej udalosti - pri otvorení dverí spolujazdcom motorového vozidla EČV C. došlo k poškodeniu motorového vozidla EČV C.. Držiteľ poškodeného vozidla mal v čase vzniku poisťovej udalosti u žalobcu uzavreté havarijné poistenie, z ktorého si uplatnil právo na poisťné plnenie a žalobca mu poisťné plnenie vo výške 653,60 Eur poukázal 12.3. 2014. Žalovaný v 2. rade ako držiteľ motorového vozidla, ktorým bola spôsobená predmetná škoda mal v čase vzniku dopravnej nehody uzavretú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou

motorového vozidla so žalovaným v 1. rade. Žalobca listom zo dňa 20.3. 2014 vyzval žalovaného v 1. rade na zaplatenie sumy 653,60 Eur, ten však uvedenú sumu neuhradil. Súd vo veci vydal dňa 23.8.2016 platobný rozkaz, voči ktorému podal odpor žalovaný v 1. rade (doručený 16.9. 2016), v ktorom uviedol: nárok žalobcu neuznáva, nakoľko nie je predmetom poistenia zodovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a to z dôvodu, že ku škode nedošlo pri prevádzke vozidla a škoda nebola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla.

3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že na pojednávanie vytýčené na deň 16.12.2019 sa dostavil zástupca žalobcu, žalovaného v 1. a 2. rade. Žalovaný v 1. rade uznal nárok žalobcu čo do istiny, rozporoval požadované úroky z omeškania. Nesúhlasil s tým, aby bol povinný uhradiť žalovanému v 2. rade trovy právneho zastúpenia, nakoľko má za to, že ten nie je pasívne legitimovaný a žalobca nesprávne žaloval aj žalovaného v 2. rade, čím mu spôsobil trovy.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise a to: písomnými podaniami účastníkov, poisťkou, faktúrou 11140256, oznámením o poistnom plnení, výpisom o poskytnutí poistného plnenia, korešpondenciou strán sporu, ako i ostatným spisovým materiálom a zistil stav veci vykonaním týchto dôkazov: Medzi účastníkmi nebolo sporné uzatvorenie havarijného poistenia vozidla EČV C. u žalobcu a zmluvy o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla EČV C. u žalovaného. Rovnako nebol sporný vznik škodovej udalosti dňa 6.3.2014, pri ktorej došlo k poškodeniu poisteného motorového vozidla EČV C.. Nie je sporná ani skutočnosť, že žalobca svojmu poistenému vyplatil poistné plnenie 653,60 Eur a následne túto žiadal od žalovaného v 1. rade. Po vykonanom dokazovaní na pojednávaní dňa 16.12. 2019 nebola sporná ani skutočnosť, že žalovaný v 1. rade je povinný uhradiť istinu 653,60 Eur. Medzi stranami sporu ostalo sporné, či žalovaný v 1. rade je povinný uhradiť žalobcovi aj úrok z omeškania. Žalovaný v 1. rade mal za to, že žalovaný v 2. rade nie je pasívne legitimovaný a teda žalobca je povinný hradiť trovy žalovaného v 2. rade.

5. Súd prvej inštancie posudzoval vec podľa § 11 ods. 6, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom (zákona o PZP) a § 415, § 420, § 813 Občianskeho zákonníka (OZ).

6. Čo sa týka požadovaného úroku z omeškania, súd uviedol, že z dôkazov, nachádzajúcich sa v spise nevyplýva, kedy žalovaný v 1. rade skončil prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a ani že by písomne vysvetlil dôvody, pre ktoré odmietol poskytnúť poistné plnenie. Keďže si nespĺnil svoje povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 11 odsek 6 a 7 zákona o PZP, dostal sa do omeškania po 15 dňoch od skončenia prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa poskytnúť poistné plnenie. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania odo dňa podania žaloby a teda - s ohľadom na časové súvislosti (žalovaného v 1. rade vyzval listom zo dňa 20.3. 2014 na poskytnutie plnenia) je zrejmé, že v čase podania žaloby bol žalovaný v 1. rade v omeškani s úhradou poistného plnenia a preto súd žalobcovi priznal aj požadovaný úrok z omeškania.

7. Pri určení povinnosti nahradiť trovy konania súd prvej inštancie prihliadol na skutočnosť, že žalovaný v 1. rade svoj nárok v rámci súdneho konania uznal. Súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu a žalovaného v 2. rade, že keby žalovaný postupoval v súlade so svojimi zákonnými a zmluvnými povinnosťami, včasným uhradením pohľadávky žalobcu (ktorú dodatočne uznal) by žalobca nebol nútený iniciovať súdne konanie.

8. Súd prvej inštancie v závere uviedol, že v predmetnej právnej veci je zrejmé, že žalobca môže plnenie prijať len raz od jedného subjektu na strane žalovaných. Vzhľadom k tomu, že z hmotného práva vyplýva, že v uvedenom prípade je na úvahe veriteľa, či bude plnenie žiadať od jedného alebo oboch žalovaných, ide na strane žalovaných o samostatné spoločenské (súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného v 1. rade, že žalovaný v 2. rade nie je v spore pasívne legitimovaný. Žalovaný v 2. rade ako škodca je v spore pasívne legitimovaný a bolo na jeho úvahe ktorého zo žalovaných/prípadne oboch bude žalovať). Plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého (voči žalobcovi). Keďže v uvedenom prípade žalovaný v 1. rade uznal svoju povinnosť zaplatiť žalobcovi požadovanú istinu - súd v súlade s princípom všeobecnej spravodlivosti - v záujme rozumného usporiadania procesných vzťahov medzi procesnými stranami rozhodol tak, že žalovaného v 1. rade zaviazal zaplatiť trovy konania úspešnému žalobcu, ako aj žalovaného v 2. rade, ktorému by trovy konania nezvnikli, keby žalovaný v 1. rade riadne plnil svoje povinnosti vyplývajúce z uzavretej poistnej zmluvy.

9. Proti tomuto rozsudku (podľa obsahu proti výrokom I. a III.) podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v 1. rade z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP).

10. Zdôraznil, že znenie návrhu mimosúdnej dohody nenahrádza uznanie nároku, ako nesprávne abstrahuje súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Žalovaný v 1. rade konajúcemu súdu síce potvrdil, že ak dôjde k uzavretiu mimosúdnej dohody, pristúpi k úhrade dohodnutej sumy, nikdy však neuznal dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu. Skutočnosť, že strana akceptuje návrh mimosúdnej dohody, automaticky nezakladá jej súhlas. Takýto záver nemá logický základ ani zákonnú oporu. Navyše, žalovaný v 1. rade pristúpil k rokovaniu o mimosúdnej dohode iba z dôvodu hospodárnosti, keďže zdĺhavé súdne konanie produkovalo náklady, ktoré značne predražovali žalovaný nárok. Tvrdenie súdu prvej inštancie, že medzi stranami nebolo po vykonanom dokazovaní na pojednávaní dňa 16.12.2019 sporné, že žalovaný v 1. rade je povinný uhradiť istinu vo výške 653,60 EUR preto nemôže obstáť. Žalovaný v 2. rade naďalej rozporoval žalobcom uplatnený nárok v prvoinštančnom konaní, a keďže nedošlo k uzavretiu mimosúdnej dohody, žalovaný v 1. rade nedal podklad konajúcemu súdu na osvojenie si tézy, že medzi stranami nie je sporné, že žalovaný v 1. rade je povinný uhradiť žalobcovi sumu vo výške 653,60 EUR. Súd prvej inštancie preto vychádzal pri svojich záveroch z nesprávnych skutkových zistení, keď dôvodnosť nároku stotožnil s vôľou strán uzatvoriť mimosúdnu dohodu. Oprávnenosťou nároku, ako takou čo do merita veci, sa absolútne nezaoberal. Podotýkame, že ide o jediný dôvod, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Závery napadnutého rozsudku sú preto v tomto smere nielen nesprávne, ale aj zmätočné a nepreskúmateľné.

11. Má za to, že zamietnutím žaloby voči žalovanému v 2. rade súd prvej inštancie vytvoril stav, kedy v konečnom dôsledku nemôže nastúpiť ani povinnosť žalovaného v 1. rade. Tá totiž prichádza do úvahy iba v prípade, ak je náležite preukázaná zodpovednosť na strane poisteného. Ak však súd prvej inštancie žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol, ad absurdum vylúčil aj povinnosť žalovaného v 1. rade, ako poisťovateľa z povinného zmluvného poistenia. Napadnuté rozhodnutie je preto nesprávne aj z týchto dôvodov.

12. Namietal, že súd zaviazal žalovaného v 1. rade na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % p. a. zo sumy 653,60 EUR od 7.3.2016 do zaplatenia (I. výrok napadnutého rozsudku). Poukázal na to, že žalobca si uplatnil svoje regresné právo na náhradu škody voči žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade podľa § 813 ods. 1 OZ, keďže svojmu poistenému (poškodenému) uhradil z titulu havarijného poistenia sumu 653,60 EUR bez príslušenstva. Ustanovenie § 813 ods. 1 OZ stanovuje zákonnú cesiu (prechod) práva poisteného na náhradu škody voči tretej osobe na poisťovateľa. K tejto cesii dochádza okamihom plnenia a v jej rámci vstupuje poisťovateľ do existujúcich práv poisteného alebo poškodeného. Poisťovateľovi teda nevznikajú nové práva voči zodpovednému subjektu, ale všetky jeho práva sú odvodené od práv poisteného ako oprávneného zo zodpovednostného vzťahu voči tretej osobe. Nárok, ktorý pôvodne patril poistenému (poškodenému), prechádza na poisťovateľa aj s príslušenstvom, t.j. aj s úrokmi z omeškania, ak poisťovateľ poisteného (poškodeného) uhradil aj tieto úroky (čo žalobca v danom prípade neurobil). Podotýka, že prechod práva na náhradu škody nastáva zo zákona okamihom vyplatenia plnenia poškodenému a je limitovaný výškou plnenia, ktorú poisťovateľ poskytol poškodenému. Na poisťovateľa nemôže prejsť právo na náhradu škody vo väčšom rozsahu, než ho mal sám poškodený, v opačnom prípade by poisťovateľ získal viac práv, než mal poškodený, na miesto ktorého poisťovateľ vstúpil do právneho vzťahu. Nejde tu o vznik nového práva. Prechod práva poškodeného na poisťovateľa nesmie zhoršiť právne postavenie subjektu zodpovedného za škodu. Citované právne závery zohľadňuje aj aktuálna rozhodovacia prax krajských súdov SR v obdobných prípadoch, kde bol predmetom sporu regresný nárok poisťovateľa poškodeného (žalobcu) uplatnený podľa § 813 OZ voči inému poisťovateľovi škodcu (žalovanému v 1. rade).

13. Žalovaný v 1. rade napadol aj III. výrok, ktorým ho súd prvej inštancie zaviazal na náhradu trov konania aj žalovanému v 2. rade. Namietal, že v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie v rozpore s povahou sporového konania zaviazal žalovaného v 1. rade nahradiť trovy prvoinštančného konania žalovanému v 2. rade. Opätovne poukazuje, že voči žalovanému v 2. rade bola bez udania dôvodov žaloba zamietnutá. Ak žalovaný v 1. rade nebol v konaní úspešný, vzhľadom na prezentované

skutočnosti procesný úspech žalovaného v 2. rade je právne neudržateľný. Z vyššie uvedených dôvodov je aj III. výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nesprávny a neodôvodnený.

14. Žalovaný v 1. rade navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

15. K odvolaniu žalovaného v 1. rade sa vyjadril žalovaný v 2. rade. K námietke žalovaného v 1. rade ohľadne vzniku trov konania zo strany žalovaného v 2. rade uviedol, že absolútne odmieta námietky žalovaného v 1. rade, pretože práve žalovaný v 1. rade svojím správaním zavinil vznik ďalších trov konania. Nesúhlasí s tvrdením žalovaného v 1. rade, že súd vychádzal z nesprávnych skutkových zistení. Žalovaný v 2. rade nerozporoval hmotno-právny nárok istiny ani skutkový, ani právny stav. Súd v právnej kvalifikácii vo veci zaujal právny názor k postaveniu žalovaného v 1. a 2. rade z hľadiska pasívnej legitímácie v spore. Mal za to, že žalovaný v 1. rade je pasívne legitimovaný v spore a žalovaný v 2. rade je taktiež pasívne legitimovaný v spore, nakoľko postavenie strán v spore kvalifikoval ako procesne samostatné spoločenstvo účastníkov konania. Žalobca mal sa rozhodnúť, či bude žalovať jedného alebo druhého účastníka, alebo oboch. Nesúhlasí s tvrdením žalovaného v 1. rade, že ide o nárok žalobcu voči dvom subjektom a to žalovanom v 1. rade z titulu § 15 ods. 1 zák. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení a nárok žalovaného v 2. rade z titulu § 427 OZ a nasl.

16. Žalovaný v 2. rade navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

17. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) prejednal vec podľa § 380 ods. 1 bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3 C.s.p. oznámený na webovej stránke a úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 19.9.2022. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, s dôvodmi odvolania žalovaného v 1. rade a písomným vyjadrením žalovaného v 2. rade odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné vo výroku o trovách konania zmeniť a vo zvyšku je rozsudok v napadnutej časti vecne správny.

18. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že súd prvej inštancie správne ustálil, že medzi stranami sporu nebolo sporné uzatvorenie havarijného poistenia vozidla EČV C. u žalobcu a zmluvy o poistení zodpovednosti za škodu prevádzkou vozidla EČV C. u žalovaného. Za nesporné vyhodnotil aj vznik škodovej udalosti dňa 6.3.2014 a skutočnosť, že žalobca svojmu poistenému vyplatil poistné plnenie v sume 653,60 EUR a následne túto sumu žiadal od žalovaného v 1. rade. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť istinu 653,60 EUR, keďže táto skutočnosť sa stala po vykonanom dokazovaní na pojednávaní dňa 16.12.2019 nespornou a zaviazal žalovaného v 1. rade aj na zaplatenie úrokov z omeškania, s čím sa neuspokojil žalovaný v 1. rade a rozsudok napadol odvolaním.

19. Podľa žalovaného v 1. rade znenie mimosúdnej dohody, ktorá napokon nebola uzatvorená, nenahrádza uznanie nároku. Súd prvej inštancie preto podľa jeho názoru dospel k nesprávnym záverom, keď dôvodnosť nároku stotožnil s vôľou strán uzatvoriť mimosúdnu dohodu. Odvolací súd s predmetnou odvolacou námietkou nesúhlasí, pretože z obsahu spisu ako aj zvukovej nahrávky z pojednávania vyplýva, že súd prvej inštancie nevyvodil svoj záver o povinnosti žalovaného v 1. rade z návrhu mimosúdnej dohody, ale z jeho prejavu na pojednávaní dňa 16.12.2019, ktorým istinu uznal. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že dňa 6.5.2019 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené za účelom mimosúdneho rokovania a pokusu o mimosúdnu dohodu s tým, že strany sporu mimosúdne rokovali, boli ochotné uzavrieť mimosúdnu dohodu, sporné však zostali trovy konania. Vo veci sa následne dňa 16.12.2019 uskutočnilo pojednávanie, pričom zo zvukového záznamu vyplýva, že žalovaný v 1. rade istinu výslovne uznal a rozporoval len nárok na úroky z omeškania a povinnosť hradiť trovy konania žalovanému v 2. rade. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením žalovaného v 1. rade v odvolaní, že súd prvej inštancie abstrahoval uznanie nároku zo znenia návrhu mimosúdnej dohody. Súd prvej inštancie správne v odseku 11 napadnutého rozsudku konštatoval, že po vykonanom dokazovaní na pojednávaní dňa 16.12.2019 už nebola sporná skutočnosť, že žalovaný v 1. rade je povinný uhradiť istinu 653,60 Eur. Na predmetnom pojednávaní žalovaný v 1. rade nárok na zaplatenie istiny nerozporoval, neuplatnil žiadne prostriedky procesnej obrany, čo samé o sebe je dôvodom na priznanie nároku žalobcovi a na otázku súdu výslovne uviedol, že nárok na zaplatenie istiny uznáva a neuznáva nárok na úroky z omeškania.

20. Odvolací súd nesúhlasí ani s odvolacou námietkou, podľa ktorej je právne neudržateľný záver súdu, že žalobu voči žalovanému v 2. rade je potrebné zamietnuť v súlade s princípom všeobecnej spravodlivosti (odsek 26 napadnutého rozsudku). Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie aplikoval predmetný princíp vo vzťahu k trovám konania, keď dospel k záveru, že trovy konania žalovaného v 2. rade má hradiť žalovaný v 1. rade. Pokiaľ ide o žalovaného v 2. rade, súd prvej inštancie dospel k záveru, že v spore je pasívne vecne legitimovaný a bolo na úvahe žalobcu, ktorého zo žalovaných bude žalovať, prípadne oboch s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého vo vzťahu k žalobcovi. Možno súhlasiť so žalovaným v 1. rade, že správne mal súd prvej inštancie zaviazat' oboch žalovaných, pretože zodpovednosť žalovaného v 1. rade nastupuje, až keď je preukázaná zodpovednosť poisteného. Keďže však žalovaný v 1. rade nárok uznal a v konečnom dôsledku by bol povinný plniť za žalovaného v 2. rade, odvolací súd rozhodnutie v napadnutej časti potvrdil.

21. Odvolací súd konštatuje správnosť napadnutého rozsudku aj v časti, ktorou priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Nesúhlasí, že nárok žalobcu na úroky z omeškania vylučuje ustanovenie § 11 ods. 6 v spojení s § 11 ods. 8 zákona o PZP, čo opiera odvolateľ o rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že citované rozhodnutie bolo nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 309/2020-33 zo dňa 14.10.2021 zrušené a vec bola NS SR vrátená na ďalšie konanie. Ústavný súd SR v uvedenom náleze uviedol, že výklad, ktorý poskytuje rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 v sebe subsumuje záver, že poisťovňa sa dostáva do omeškania a je povinná platiť úrok z omeškania nie bezprostredne po tom, ako si poškodený voči nej uplatnil priamy nárok podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP a ani potom, čo uplynuli lehoty podľa § 11 ods. 6, 7 zákona o PZP, ale až po doručení meritórneho rozhodnutia v spore, kde poisťovňa vystupovala ako žalovaná, pričom rozsudok bol stotožnený s právoplatným rozhodnutím súdu o výške náhrady škody podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP. Ústavný súd SR však konštatoval, že hoci vzťah poškodeného a poisťovateľa je vzťahom osobitným (a teda nie bežným vzťahom veriteľ - dlžník), čo sa prejavuje v osobitných konštrukciách § 11 ods. 6 - 8 zákona o PZP, ktoré modifikujú osobitnou úpravou následky § 563 Občianskeho zákonníka, predmetné ustanovenia nemôžu viesť k takému výkladu, ktorým by viedol k nepriznaniu úrokov z omeškania z dôvodnej, mimosúdne osobitne kvalifikovaným spôsobom uplatňovanej istiny. Výklad poskytnutý zo strany NS SR v napadnutom rozhodnutí v podstate vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, čím sa dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy, ktorá má (v rámci zákona o PZP) za cieľ zlepšenie postavenia poškodeného, keďže v zmysle predmetného právneho predpisu bol zákonodarcom vykreovaný osobitný priamy žalovateľný nárok poškodeného voči poisťiteľovi. Rovnako aj v súlade so smernicou EP a Rady č. 2009/103/ES sa vyžaduje, aby členské štáty zaviedli povinnosť poisťovne (alebo jej likvidačného zástupcu) do troch mesiacov reagovať na žiadosť poškodeného o náhradu škody, ktorá má byť podporená primeranými, účinnými a systematickými finančnými alebo inými rovnocennými správnymi sankciami, pričom smernica zároveň výslovne vyžaduje, aby sa zabezpečilo, že poškodenej osobe budú vyplatené aj úroky. K identickému právnenému záveru dospel Ústavný súd SR aj v náleze sp. zn. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14.10.2021.

22. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obdo/27/2021 zo dňa 23.2.2022 ako súdu dovolacieho, ktorý v odôvodnení rozhodnutia poukazuje na citované nálezy ústavného súdu a konštatuje, že ak súdy pri výklade ust. § 11 ods. 6 až 8 zákona o PZP vychádzali výlučne z gramatického výkladu uvedených ustanovení, nezohľadnili účel prijatej právnej normy a výklad neuskutočnili eurokonformným spôsobom. Prijatým nesprávnym výkladom následne spôsobili, že žalobcovi odopreli časť uplatneného nároku (úrok z omeškania), a to s odôvodnením, ktoré nedalo logické a udržateľné odpovede na podstatné otázky výkladu predmetných ustanovení. Preto pokiaľ bol Ústavným súdom Slovenskej republiky označený ako ústavne nesúladný spôsob akým všeobecné súdy dospeli k záveru o vzniku práva poškodeného na úrok z omeškania až po uplynutí lehoty na plnenie určenej súdom po právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške škody, je potrebné rovnaký záver prijať aj v tejto veci. Najvyšší súd dal do pozornosti aj predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v obdobných veciach, konkrétne rozsudok z 21. mája 2020 sp. zn. 1Cob/100/2019, rozsudok z 29. septembra 2020 sp. zn. 2Cob/200/2019 a rozsudok z 27. apríla 2017 sp. zn. 1Cob/109/2016, v ktorých už Krajský súd v Bratislave prijal záver, že povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP sa vzťahuje výlučne na nesplnenie nepeňažnej povinnosti upravenej v ust. § 11 ods. 6 zákona o PZP, avšak nezbavuje poisťovateľa povinnosti poisťovateľa platiť úroky z omeškania

za oneskorené plnenia podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to aj v prípade, ak poisťovateľ splnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona o PZP včas.

23. S poukazom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že v čase podania žaloby bol žalovaný v 1. rade v omeškaní s povinnosťou plniť, preto mu súd prvej inštancie správne priznal nárok na úroky z omeškania od podania žaloby až do zaplatenia, čo odôvodnil v ods. 18 a 19 napadnutého rozsudku.

24. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok v napadnutom I. výroku podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

25. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Odvolací súd zmenil výrok o trovách konania tak, že priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu žalobcovi proti žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade voči žalobcovi. Odvolací súd je toho názoru, že na rozhodnutie o trovách konania je potrebné aplikovať § 255 ods. 1 C.s.p., ktorý upravuje náhradu trov podľa úspechu. Pre sporové konanie je charakteristická zásada zodpovednosti za výsledok, ktorá sa uplatní tak, že neúspešná strana je povinná nahradiť v spore úspešnej strane náhradu trov konania. Je nesporné, že v konaní bol úspešný žalobca voči žalovanému v 1. rade a žalovaný v 2. rade voči žalobcovi, preto odvolací súd súvisiaci výrok o trovách konania zmenil.

26. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).